

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 15 Ἀπριλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}.—Ἀριθ. 16

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 126.)

Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ὁ κύριός του, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεμερίζετο τὸν κοιτῶνα, ἀπεκοιμήθη, ὁ Γωλιτέρος ἐσηκώθη χωρὶς θόρυβον, βιαστικῶς, ἔχων ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Γκυ μίαν σύντομον ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας τῷ ἔλεγε νὰ μὴν ἀνησυχῇ καὶ τὸν ἐβεβαίονε περὶ τῆς ταχείας τοῦ ἐπιστροφῆς, ἐγονάτισε πρὸ τῆς μεγάλης ἡγεμονικῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Γκυ ἐκοιμάτο τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, παρέκάλεισε θερμῶς τὸν Θεὸν νὰ τὸν διαφυλάττῃ, καὶ ἔπειτα ἐξῆλθεν ἡσυχῶς.

Ὁ Καδοὺρ τὸν ἀνέμενε.

Σιωπηλός, ἤνοιξε τὴν βαρεῖαν ἐξώθυραν, ἡ ὁποία οὔτε κἀν ἔτριξε, διότι προηγουμένως ἐφρόντισε νὰ τὴν λαδώσῃ καλά, ἀπέφυγε τὸν φρουρόν, καὶ διαπεράσας τὰς τάφρους, διηυθύνθη πρὸς τὰ ὀχυρώματα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἱπποκόμου.

Ὁ Μκυρὸς ἦτο ὁδηγὸς πολύτιμος. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ του, οἱ ἀστράπτοντες ὡς διαμάντια, ἐνόμιζες ὅτι διασχίζουν τὰ σκότη. Ἐμάντευε, προηοθάνετο μακρόθεν κάθε φρουρόν, κάθε κίνδυνον, καὶ τοὺς ἀπέφευγεν ὅλους μ' ἐπιτηδειότητα, μ' εὐκινῆσαν αἰλούρου, προστριβόμενος ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους.

Ὁ Γωλιτέρος ἐριμείττο ὅλα του τὰ κινήματα, μὲ πάλλουςαν καρδίαν, τρέμων μὴ τοὺς ἐννοήσουν καὶ τοὺς συλλάβουν. . .

Τέλος, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τοῦ Καδοὺρ, κατενίκησαν ὅλα τὰ ἐμπόδια, διήλθον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, καὶ τὰ χαράγματα ἐφθασαν εἰς τὴν «Εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Ἰουλιανοῦ», ὅπως ὠνομάζετο τὸ ἐλεεινὸν ἐκεῖνο πανδοχεῖον, τοῦ ὁποίου

ἡ παλαιὰ καὶ βρυσκαπὴς στέγη ἔκλινε πρὸς τὸν ποταμόν, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι θὰ πέσῃ μέσα.

Πρὶν κτυπήσουν, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ μία γυναῖκα ἐπαρουσιάσθη.

— Σὺ εἶσαι, Γιακουμῆ; ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν.

Ἄλλ' ἐνόησας ἀμέσως τὸ λάθος τῆς:

— Ὡ, Θεέ μου! ἐψιθύρισε· μὰ πότε θὰ γυρίσῃ τὸ τέλος πάντων;

— Τὸν ἄνδρα σὰς περιμένετε, κυρία; ἠρώτησεν εὐγενῶς ὁ Γωλιτέρος.

— Ἀχ, ναί, παιδάκι μου. Ἐφυγε χθὲς τὸ πρωτὶ γιὰ τὴν χώρα. . . Ἐγὼ δὲν ἤθελα... καὶ εἶχα δίκην. . . Νά, ποῦ δὲν ἐφάνηκε ὡς τώρα. . . Πάει ὁ ἀνδρούλης μου! πάει! . . . Θὰ μού τον ἐσκότωσαν χωρὶς ἄλλο!

— Ἦταν μόνος;

— Ὅχι· εἶχε μαζί του τὸ γυιὸ μίαν κυρία, ποῦ κάθεται ἐδῶ ἐν ξενοδοχεῖῳ μας, ἐν τῷ διπλανῷ δωμάτιο. . .

— Καὶ πῶς εἶνε ὁ ἄνδρας σου; Δὲν σ' ἐρωτῶ ἀπὸ περιέργεια· μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν εἶδα, καὶ ἴσως ἡμπορέσω νὰ σου δώσω πληροφορίας.

— Νάχης καλὸ, παιδάκι μου. Ὁ Γιακουμῆς μου, ὁ Μπάρμπα-Γιακουμῆς, καθὼς τονε λένε, γιατί εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πειδὲς γέρους ψαράδες τοῦ ποταμοῦ, εἶνε καμμιὰ ἐξηνταριά χρονῶν, σκυφτὸς λιγάκι, μὲ ἄσπρη γενειάδα. . .

— Χμ! αὐτὸς τάχα νὰ ἦταν; . . ἐψιθύρισεν ὁ Γωλιτέρος, ἐν ἀμφιβολίᾳ.

— Τὸν εἶδες;

— Μοῦ φαίνεται. . . Νὰ σε πῶ· μήπως εἶχε καμμιὰ παραγγελία, κανένα γράμμα;

— Ναί, ναί.

— Γιὰ ποῖον;

Ἡ γυναῖκα ἐδίστασεν.

— Ὅμιλει θαρρετά! . .

Ἠλθαμεν ἐπιτηδες ἐδῶ, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν μας εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ἴσως ἡ ζωὴ του κρέμεται τώρα ἀπὸ τὸ στόμα σου. . .

— Ἡ ζωὴ του; ! . .

Θεὲ καὶ Κύριε! . . Καλὰ λοιπόν· ὁ ἄνδρας μου ἐπῆγε ἐστὶ Ἀλλήν με τὸ γυιὸ τῆς κυρίας, ποῦ σὰς εἶπα, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν κόμητα Γκυ τῆς Δαρπιέρρης.

— Αὐτὸς ἦταν! ἐψιθύρισεν ὁ Γωλιτέρος· ἡ δυσ-

« Δέσποινα! εἶμαι πολὺ δυστυχὴς! » (Σελ. 134, στήλ. 6^η.)

πιστία μου με έγέλασε καλὰ νὰ πάθω ἀπ' οὐ φαντάζωμαι αἰωνίως ἐχθρούς... Καί ἡ κυρία; ἡρώτησε· εἰμπορὶ νὰ την ἰδῶ;

— Μάλιστα! μὴ στιγμὴ νὰ την εἰδοποιήσω.

Ἡ ξενοδόχος ἀνέβη τὴν ξυλίνην κλίμακα, τρίβουσαν ἐλεεινὰ, καὶ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

Ὁ Γωλιτίερος τὴν εἶχεν ἀκολουθήσει. Αἱ ὑποψίαι τοῦ ἀνεγεννήθησαν, καὶ στρίψας σιγὰ τὸ παλαιὸν μῆλον, ἐμισοάνοιξε τὴν θύραν.

Ὑπὸ τὸ κοκκινωπὸν φῶς ἐνδὸς λύχνου, καπνίζοντος, εἶδε γυναῖκα καθημένην πλησίον τῆς τραπέζης, μετὰ τὸ μέτωπον ἐντὸς τῆς παλάμης, καὶ ἐκπληκτος ἀνεγνώρισε τὴν δυστυχὴ ἐκείνην ὁδοπόρον, τὴν ὁποίαν εἶχε περιποιηθῇ καθ' ὁδόν, παρὰ τὸ Ἀδινιὼν... Καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ κόπου, ἐκοιμᾶτο. Ὁ λύχνος ἐφώτιζεν ὀλόκληρον τὸ πρόσωπόν της τὸ ὠχρὸν, τὸ πλαισιούμενον ὑπὸ μαύρης κόμης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ δάκρυα εἶχον χαράξει τὰς αὐλακὰς των.

Φαίνεται ὅτι ἔδλεπεν ὥραϊον ὄνειρον, διότι οὐράνιον μεϊδίωμα διέστειλε τὰ χεῖλη της καὶ ἐψιθύριεν ἀσθενῶς:

— Γυῖ! παιδί μου!

Εὐλόχεια ὁρμηκευτικὴ ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ νεαροῦ ἱπποκόμου· ἐκλίνε τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου του, καὶ κλείσας τὴν θύραν μετὰ προφυλάξεως:

— Ἄς μὴ τὴν ἐξυπνήσωμεν, εἶπε συγκεκνημένος· ἔμαθα ὅτι ἤθελα νὰ μάθω.

— Καὶ ὅμως δὲν θὰ τὴν ἐπειράξω, εἶπεν ἡ ξενοδόχος· ἀνησυχεῖ τόσο πολὺ ἡ δυστυχισμένη καὶ θέλει νὰ μάθῃ τί ἀπέγινε τὸ παιδί της.

— Θὰ περιμείνω ὥς νὰ ἐξυπνήσῃ, εἶπεν ὁ Γωλιτίερος.

Κατόπιν ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἐν σημειωματάριον, ἐχάραξε ταχέως ὀλίγας λέξεις, ἀπέκοψε τὸ φύλλον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν δοῦλον, ὁ ὁποῖος ἀνέμενεν ἀκίνητος τὰς διαταγὰς του.

— Πάρε, Καδούρ, αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ δόσε το εἰς τὸν αὐθέντη· σοὺ τὸ ἐμπιστεύομαι.

Ὁ βωδὸς ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Γωλιτίερου, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του—δεῖγμα ὑποταγῆς,—καὶ κρύψας τὴν ἰσημεῖωσιν εἰς μίαν πτυχὴν τῆς ζώνης του, ἀπῆλθε δρομαίως. Τότε ὁ Γωλιτίερος, καθυστάσας ὀλίγον, ἀπεφάσισε νὰ παυαυθῇ ἀπὸ τοῦ κόπου καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς νυκτός, καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Οὐγονέτου, ἀπεκοιμήθη ἡσυχῶς.

Ἐξύπνησεν ἀργά, ἐσηκώθη γρήγορα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν, ὅπου τὸν ἀνέμενε τὸ πρόγευμα: ὥρατα χορτσούπα, ἀχνίζουσα εἰς τὸ πινάκιον.

Ἡτοιμάζετο νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, ὅταν

ἡ θύρα ἠνοιχθῇ δειλῶς καὶ φωνὴ κλαυθμυρὰ ἀντήχησε, ζητοῦσα «ἐνα κομμάτι ψωμί, γιὰ ἐλεημοσύνη».

— Φύγε γρήγορα ἀπ' ἐδῶ, γρη῏ στρίγλα, μάγισσα τοῦ διαβόλου! ἐφώναξεν ἡ ξενοδόχος, ἐξερεθισθεῖσα.

Ἄλλ' ὁ Γωλιτίερος, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπέφερε ποτὲ νὰ κακομεταχειρίζωνται τοὺς πτωχοὺς, εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ, δόσε της ἐνα πιάτο σουπα. Σοὺ το πληρώνω.

— Δὲν ἔχει ἄλλη.

— Τότε θὰ της δώσω τὸ δικό μου, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ὁ νεαρὸς ἱπποκόμος, καὶ ἐσηκώθη. Ἐλα, μάνα μου, ἔμβα μέσα, κάθησε καὶ φάγε.

Ἡ γράττ ἐπατίε ἐπλησίασε δισταχούσα, ψιθυρίζουσα λέξεις εὐχαριστίας. Ἄλλ' ἔξαφνα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, καὶ καταφιλοῦσα τὰς χεῖρας τοῦ Γωλιτίερου, μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν:

— Ὁ σωτήρ μου! ἐφώναξεν· ὁ σωτήρας τοῦ Μίκα!

Γηραιὸς κόραξ, μαθημένος ὅλος, ἀφῆκε τὸν ὦμον τῆς γράττ καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἐκπληκτοῦ ἱπποκόμου.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀναγνώρισις ἐγένετο ἐκατέρωθεν, καὶ ἐν ᾧ ἡ Γύφτισσα ἠτοιμάζετο νὰ προγευματίσῃ δι' ἐξόδων τοῦ πρώην «ἱπποτοῦ τοῦ Κόρακος», ὁ τελευταῖος οὗτος προσεκλήθη ἐπάνω, ἐκ μέρους τῆς δεσποίνης Μαργαρίτας.

Τὸν ἀνέμενεν ὀρθία, καὶ μολὶς τὸν εἶδε, δι' ἀκατανικήτου, ὀρμηφύτου κινήματος, ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, κράζουσα:

— Σεῖς ὀνομάζεσθε Γυῖ;

— Ὁχι, Δέσποινα, ὀνομάζομαι Γωλιτίερος, ἀπεκρίθη ὁ ἱπποκόμος, ὑποκλινόμενος βαθύτατα.

— Ἀλήθεια... μού το εἶπαν.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πωσάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τοῦ νεανίσκου, ἀκινήτου ἐνώπιόν της.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου; ἡρώτησεν ἐπιτέλους.

— Ἀπόψε θὰ εἶνε εἰς τὰς ἀγκάλας σας, Δέσποινα.

— Καὶ πῶς; σκοπεύει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν; Θὰ ἦτο μεγάλη τρέλα!

— Ἀλλά... δὲν τὸν ἐδιατάξατε νὰ τὸ κάμῃ;

— Ἐγώ;!

— Ὁ Οὐγονέτος λοιπὸν δὲν ἤρχετο ἐκ μέρους σας;

— Βεβαίως. Ἀλλὰ τὸν ἐπεφόρτισα ἀπλῶς νὰ συνονηθῇ μετὰ τὸν υἱόν μου καὶ μετὰ τοὺς κατοίκους τῆς Αἰλλης, διὰ νὰ εὐρεθῇ κανένας τρόπος νὰ εἰσελθῶ εἰς τὴν πόλιν.

— Ὡ, νὰ τὰ προαισθήματά μου!.. ἐψιθύριεν ὁ Γωλιτίερος, συντετριμμένος.

Καὶ γονυπετήσας ἐνώπιον τῆς κομῆσης:

— Συγχωρήσατέ με, Δέσποινα! εἰ-

μαι πολὺ δυστυχὴς! ἤθελον νὰ σώσω τὸν κύριόν μου, καὶ τὸν κατέστρεψα!

Καὶ τὴν διηγήθη τοὺς φόβους του, τὰς ὑποψίας του· πῶς εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ ὡς πρόσκοπος, διὰ νὰ ἰδῇ κατὰ πόσον ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ ἄλιεός, καὶ πῶς, ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὰς συμπτώσεις, ἀπὸ τὰ προσχήματα, ἔγραψεν εἰς τὸν νεαρὸν κόμητα νὰ ἔλθῃ ἀρόβως.

Ἡ Μαργαρίτα ἤκουεν, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ὤχρων παρειῶν της.

Ἡ ἄφωνος ἐκείνη θλίψις συνεκίνησε τὸν δυστυχὴ Γωλιτίερον, ὅσον δὲν θὰ τὸν συνεκίνηον μομφαὶ καὶ ἐπιπλήξεις.

— Μὴ κλαίετε, Δέσποινα, σὰς ἐξορκίζω! ἀνέκραξε μετ' ὀρμῆν. Ἐκαμα τὸ κακόν, ἀλλ' ἡμπορῶ νὰ το ἐπανορθώσω· θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Αἰλλην, διὰ πάσης θυσίας, καὶ θὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριόν μου.

— Ὁχι, θὰ κινδυνεύετε ἀνωφελῶς...

— Τί πειράζει! ἐγώ, Δέσποινα, δὲν ἔχω μητέρα...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Στρατιῶται πολυπληθεῖς ἐπρόβαλαν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ δρομίσκου, καὶ περιεκύκλωσαν τὸ πανδοχεῖον.

— Πολὺ ἀργά! ἐψιθύριεν ἡ κόμησσα.

— Μὴ φοβηθῇ τίποτε, Δέσποινα, εἶπεν ὁ Γωλιτίερος, καὶ προπάντων, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, μὴ παρουσιασθῇτε.

Κατῆλθε δρομαίως τὴν κλίμακα, ἔρριψε μίαν διαταγὴν εἰς τὴν ξενοδόχον, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς Γύφτισσας, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντήλλαξεν ἐν σπουδῇ ὀλίγας λέξεις.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοιχθῇ διὰ τῆς βίας, καὶ εἰσεωρμήσαντες οἱ στρατιῶται, τὸν συνελαβόν καὶ τὸν ἐδέσμευσαν, μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν.

— Σὺ εἶσαι ὁ αὐτοκαλούμενος Γυῖ τῆς Δαμπιέρρης, ὁ δὴθεν κόμης τῆς Φλάνδρας; ἡρώτησε τραχέως ὁ λοχαγός, ἀναγνωρίσας τὰ φλαμανδικὰ σήματα, χαραγμένα ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ ἱπποκόμου.

Ὁ Γωλιτίερος ἔσχεν ἔμπνευσιν αἰφνιδίαν:

— Μάλιστα! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως.

Ἡ Γύφτισσα ἀφῆκεν ἐπιφώνημα ἐκπληξέως:

— Ὁ Γυῖ τῆς Δαμπιέρρης!.. ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε, τὸν ξεύρω ἐγώ... ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως, ἀτενίζουσα τὸν νεανίσκον.

— Αὐτὸ λέγεται κελεπούρι μὴ φορὰ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, τρίβων τὰς χεῖρας. Ἐμπρὸς τώρα, δρόμο!

Ἐξῆλθεν. Ὁ αἰχμαλώτος ἐβάδιζεν ἐν τῷ μέσῳ διπλοῦ στοίχου στρατιωτῶν, καὶ μετ' ὀλίγον ἠφανίσθη.

— Ὁ Γυῖ ἐσώθη! Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐστὴν ἀγκυαλίᾳ τῆς μητέρας του, ἐσχέπτετο ὁ πιστὸς ἱπποκόμος.

Η ΣΠΙΘΑ

Καὶ ἡ Μαργαρίτα, τρέμουσα, μετὰ τὸ μέτωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν ὤλων τοῦ παραθύρου, ἐψιθύριεν:

— Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ τὸν κρατήσω, νὰ τὸν σώσω... Ἀλλὰ τότε θὰ παρέδιδα τὸν υἱόν μου... Ὁχι, δὲν θέλω... καὶ ὅμως!

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΑΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜ' ΟΠΩΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ

Δύο φίλοι ἔτρωγαν ἐστὶ ἴδιο ταψί.

Πεῖθ' φαγὰς ὁ ἓνας, ἐτελείωσε γρήγορα— γρήγορα ὅσο φαγὴ ἦταν ἐμπρὸς του, καὶ ἄρχισε νὰ βλέπῃ μετὰ πόθο τὸ φαγὴ ποῦ ἦταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του.

Τί καλὰ ἂν ἡμποροῦσε νὰ γυρίσῃ λιγὰν τὸ ταψί!..

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κάμῃ μετὰ τρόπο, χωρὶς νὰ το καταλάβῃ ὁ ἄλλος; Δὲν ἤθελε νὰ δεῖξῃ τὴν λαιμαργίαν του καὶ τὴν πλεονεξία του, μὴ ποῦ εἶχε φάγῃ ὅλο τὸ μερδικό του.

Ἐπῆρε λοιπὸν ἓνα ὕψος σκεπτικὸ, μελαγχολικόν, ἐκάρφωσε τὰ μάτια του ἐπὶ τὴν ἀέρα καὶ ἔκαμε τάχα ὅτι φιλοσοφεῖ διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου.

— Ὡ, φίλε μου! ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ κόσμος ὅλο γυρίζει... νὰ, ἔτσι γυρίζει ὁ κόσμος!

Καὶ μετὰ τὸ λόγο, ἔπιασε τὸ ταψί καὶ τὸ ἐγύρισε.

Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐκτάλαβε ἀμείωτος τί σκοπὸν εἶχε ἡ ἐξαγνικὴ ἐκείνη φιλοσοφία, ἐπῆρε τὸ ἴδιον ὕψος καὶ γυρίζοντας πάλιν τὸ ταψί ὅπως ἦταν, εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ ἀπὸ τότε ἐμείναν παροιμιώδη:

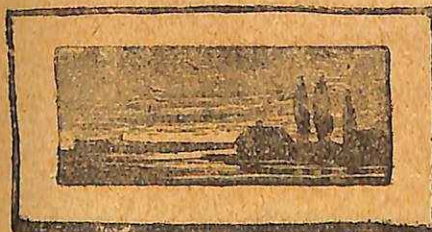
— Ἐγνοῖα σου τώρα! ἄς τὸν κόσμ' ὁ πῶς βρῖσκεται!

ΣΑΥΡΑ

(Μῦθος Αἰσώπου.)

Λέγουσιν, ὅτι μὴ γουστῆρα ἔκινδύνευσε νὰ σκάσῃ, Θέλωντας, καλὰ καὶ σώνει Μάκρος τοῦ φειδίου νὰ φθάσῃ. Κάτι τέτοιο θέλει παθεῖ Τόσος— δὲ μικρὸς σάν ἦσαι, Τοὺς τρανοῦς, καὶ τοὺς μεγάλους, Ὅταν πρῶτα μιμῆσαι.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Εἶδατε ποτὲ σας σπῖθα κατὰμαυρη;

Ἐγὼ εἶδα. Ἦτο μὴ ζωηρὴ, αἰκίνητη, ἐξυπνη, μαλλιαρὴ, μαύρη, μικροῦλα... σκυλίτσα. Καὶ τὴν ἔλεγον Σπῖθα. Δὲν σου ἐνθύνιζε τὸ χρῶμα τῆς σπῖθας, παρὰ μόνον ὅταν ἐβγαζε τὴν κατὰ κόκκινην γλωσσίδα της, γρήγορα— γρήγορα, καὶ ἐγλύφε τὸ χέρι ἢ τὸ χεράκι ποῦ τὴν ἐχάδευεν. Ἀλήθεια, καὶ τὰ μάτια της τὰ κατὰμαυρα ἐπέτοῦσαν σπῖθας. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τῆς ἐδικαιολογοῦσε προπάντων ἡ ζωηρότης, ἡ εὐκίνησις καὶ ἡ νοημοσύνη της.

Ὁ κύριός της τὴν ἀγαποῦσε, ἡ κυρία της τὴν ἐλάτρευεν, ἡ Ἐλενίτσα, ἡ κόρη των, ἐτρελαίνετο διὰ τὴν Σπῖθαν. Ἀκόμη καὶ ἡ ὑπερέτρια, ἡ ὁποία ἐθεωροῦσε τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ ὡς προσωπικοὺς ἐχθρούς της, τὴν Σπῖθαν—παράξενο πρᾶγμα,—τὴν ὑπέφερε καὶ δὲν τὴν ἐκτύποῦσε ποτέ. Τελοςπάντων δὲν ὑπῆρχε πλέον εὐτυχισμένον σκυλὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶχε χάδι, γλυκόλογα, φαγητά, μπικνέτα, γλυκίσματα, κρεβατίνι καὶ φορέματα. Μάλιστα, καὶ φορέματα. Διότι, ἂν τὴν χειμῶνα τῆς ἐφοροῦσαν ἓνα στακτὶ ἐπανωφοράκι μετὰ κόκκινα κλαδιά καὶ μετὰ χρυσὰ κουδουνάκια, τὸ καλοκαίρι τὴν ἄρναν μὴ τὸν ὥρατο πέτσινον λιμοδέτη καὶ μετὰ τὸ κατὰμαυρὸ γυαλιστερό μαλλί της, ποῦ ἦτο ἡ καλλίτερη γούνα τοῦ κόσμου. Καὶ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; Ἐμένα μού ἄρρεσε περισσότερο τὸ καλοκαίρι, παρὰ τὸν χειμῶνα.

Ὅπως καὶ σκυλάκι ἡ καθεὶ παιδάκι, εἶχε καὶ ἡ Σπῖθα—μὴ νομίζετε,—τὰ ἐλαττώματά της. Καὶ τὸ μεγαλύτερόν ὅλα της, ἦτον ὁ φόβος. Μὰ τί φοβήται; δὲν περιγράφεται! Μετὰ τὸ παρμηκρὸ ἐτρόμαξε, ἐπὶ τὰς ἐξέφρεσιν.

Ἐξαφνα ὁ ἀέρας νὰ ἐκλείνῃ τὴν θύραν μετὰ κρότο, ἡ Σπῖθα θὰ ἐπηδοῦσεν ὡς τὸ ταβάνι. Φαντασθῆτε τώρα τί ἐκάμνε, ἂν ἄκουε μουσική, ἢ ἂν ἐβλεπε νὰ περᾷ ἱππικὸν ἢ σιδηρόδρομος! Καὶ ἐστὴν ἀγκυαλίᾳ τῆς κυρίας της νὰ εὐρίσκειτο τότε, ἤθελε νὰ πεταχθῇ καὶ νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ... Μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν ἐκρατοῦσαν.

Καὶ ὅμως, ὅταν ἔδλεπε τοὺς κυρίους της νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ ἔξω, ἔκαμνε σάν τρελὴ ἀπὸ τὴν χάρα της. Ἐτρελαίνετο γιὰ περὶ τὰς μὲ ὅλα τὰ φοβερά ποῦ ἐκινδύνευε νὰ παντῆσθαι... Μάλιστα εἶχε καὶ ἓνα παράξενον ἰδίωμα.

Κατέβαινε πρώτη, ἐφθάνεν ὡς τὴν ἐξώθυρα, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπαύρινε, κουνώντας τὴν οὐρά της, καὶ δὲν ἐβγαίνει, παρὰ ἀπ' οὐ ἐβγαίνει οἱ κύριοί της. Ἡ Ἐλενίτσα ἦτο κατενθουσιασμένη μετὰ αὐτό, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Σπῖθα τὸ ἔκαμνε ἀπὸ εὐγένειαν. Ἀλλὰ ὄχι, καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμνε ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον. Δὲν ἐτολμοῦσε

νὰ ἐβγῇ εἰς τὸν δρόμον μόνη της· νὰ!

Δὲν σας λέγω πόσα ἔκαμαν διὰ νὰ της κόψουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Τίποτα! ἡ Σπῖθα ἦταν ἀδιόρθωτη. Ἐδοκίμασαν νὰ τὴν μάθουν τοῦλάχιστον νὰ μὴ φεύγῃ, νὰ τὴν πείσουν ὅτι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου τὸ καλλίτερον ἦτον νὰ μένῃ ἐστὴν ἀγκυαλίᾳ τῆς κυρίας της. Οὐτε αὐτὸ! Ἡ Σπῖθα δὲν ἐννοοῦσε παρὰ νὰ τρομάξῃ, καὶ ὅταν ἐτρόμαξε, νὰ πεταχθῇ, νὰ πάρῃ τὸν ματῶν της, νὰ φύγῃ...

Μίαν Κυριακὴν, ἡ οἰκογένεια ἐπῆγε περὶπατο κατὰ τὰ Πατήσια. Ὁρατὶ βραδυὰ ἀνοιξιὰτικη. Ἐγίνοντο τὰ ἐγκαίνια ἐνδὸς νέου Ζαχαροπλαστείου, καὶ εἶχε μετὰ γάλην κίνησιν εἰς τὸν δρόμον αὐτόν. Ἡ Σπῖθα, μετὰ τὸ στακτὶ ἐπανωφοράκι τὸ κουδουνᾶτο, ἐπεριπατοῦσε ζαρωμένη κοντὰ εἰς τὰ πόδια τῶν κυρίων της. Ἡ Ἐλενίτσα ἐκρατοῦσε τὴν ἀλυσίδα της.

Ὅσῳ ἐπλησιάζαν εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον, ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος ἐμεγάλυναν, καὶ ἡ Σπῖθα ἐδειχνε σημεῖα μεγάλης ἀνησυχίας. Ἐκτύπαζε τοὺς κύριους της, σάν νὰ τοὺς ἔλεγε: «Ποῦ με πᾶτε ἐδῶ; Δὲν μ'ἀρέσει ἐδῶ... Φοβοῦμαι μὴν ἐβγῶν ὁρῶν...» Καὶ ἐσταματοῦσε καθεὶ τόσον. Ἀλλὰ ἡ Ἐλενίτσα, ἡ ὁποία εἶχε τὸν νοῦν της εἰς τὰ ἐγκαίνια, δὲν ἐπρόσεχε πολὺ τὰ σκέρτσα τῆς Σπῖθας, καὶ ἐτραβοῦσε ἴσια τὸν δρόμον της, τὴν ἀλυσίδα... καὶ τὴν Σπῖθα.

Σὲ λίγο, ἐφθασαν εἰς ἓνα μέρος, ποῦ ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον, μόλις ἡμποροῦσαν νὰ προχωροῦν μετὰ μικρὰ βήματα.

Ἐξαφνα καταφθάνον μετὰ βοῇ καὶ μετὰ σφυρίγματα, τρία—τέσσαρα βαγόνια τοῦ ἱποσιδηροδρόμου, τὸ ἓνα κατόπι τοῦ ἄλλου, γεμάτα.

Ἡ Σπῖθα ἄρχισε νὰ τρομάξῃ, καὶ ἐσταμάτησεν. Ἐσυλλογίσθη τί δρόμον νὰ πάρῃ ἂν τὸ κακὸν ἐγίνετο ἀνυπόφορον, ὅταν, τὴν ἴδια στιγμὴν, ἡ μ. π. α. ν. τ. α. ποῦ ἦτον ἀπέξω ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον, ἤρχισε νὰ πείξῃ τὸ πλεόν ὁρμητικὸν καὶ φοβερὸν ἐμβατήριον. Μπαμ—μπούμ! ἡ γραναῖα τῆς τῆς—τῆς τῆς τῆς πιάτα ξεκούφαμα σωστόν.

Καὶ μόλις εἶχαν ἀντηχήσῃ ἡ πρώτη νότος, νὰ μὴ λαμψὶς φρικτὴ, σάν νὰ ἐπιπτε κεραυνός, καὶ ἀμέσως ἀκούονται κατὰ σπαρτακτικὰ καὶ τρομερά τσ... τσ... τσ... τσ... φρρρρ... φρρρρ... μπαμ—μπάμ! μπαμ—μπούμ!... φρρρρ... Βροχὴ ἀπὸ σπῖθας, ἀστραπὲς κόκκινες, πράσινες, κίτρινες... βροντὲς, κακὸ...

Ἦτον πυροτέχνημα.

Ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη ἡ Σπῖθα ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Τῆς ἐφάνη ὅτι ὁ κομήτης τοῦ Βιέλα συνεκρούσθη μετὰ τὴν Γῆν, καὶ ὅτι ἡ καταστροφὴ ἤρχιζεν ἀπὸ τὰ Πατήσια...

Καὶ τὸ βάζει ἐστὶ πόδια...

Μετὰ τὴν ὀρμὴν ποῦ ἔδωκεν, ἡ ἀλυσίδα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖριά της Ἐλενίτσας,

καὶ πρὶν προφθάσουν οἱ κύριοί της νὰ συνέλθουν, νάντιλφθοῦν ὅτι τρομάζει καὶ φεύγει, ἡ Σπίθα ἦτο μακρὰ, πολὺ μακρὰ.

— Σπίθα ! . . . Σπίθα ! . . . τῆς φωνάζουν.

Ἀλλὰ ποῦ νάκουσθουν μέσα εἰς τὴν παραζάλην ἐκείνην, ποῦ νὰ τὴν ἰδοῦν μέσα εἰς τόσον κόσμον !

Γυρίζουν ὀπίσω, κυττάζουν, σφυρίζουν, ἐρωτοῦν, δεξιὰ ἀριστερά, παντοῦ. . . Τίποτε.

Πάει ἡ Σπίθα, ἄφαντη !

Ἡ Σπίθα ἔτρεχεν, ἔτρεχε σὰν τρελή. Περὶ ἐπήγαγε ; Κ' ἐκείνη δὲν ἤξευρεν. Ἐπέρασε δρόμους, ἔπέρασε πλατεῖας, ἔπέρασε στενά, καὶ ἔτρεχεν, ἀκόμη ἔτρεχεν. Οἱ κρότοι τὴν ἐκυνηγούσαν. Τόσο διάστημα εἶχε τρέξει, καὶ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἐφοίνοτο ὅτι ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σταματήσει, ἔταν αἰσθάνεται ὅτι κάτι τὴν ἐκρίτησεν ἀπὸ πίσω. Γυρίζει, καὶ βλέπει ἕνα παιδί, ποῦ τῆς εἶχε πατήσει τὴν ἀλυσίδα.

Καὶ τὸ παιδί ἔτρεξε κοί τὴν ἐπήρε ἴσῃ ἀγκαλιά του.

Τότε μόνον ἤσυχσε λιγάκι καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ μεγάλος κίνδυνος εἶχε περάσει. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ὁλωςδιόλου ἔρημον καὶ σκεπτεῖν, καὶ ἤσυχον. Μία συνοικία ἀγνωστῆ ὁλωςδιόλου εἰς τὴν Σπίθαν, ἡ Βάθεια.

Τὸ παιδί τὴν ἐπήρεν εἰς τὸ σπῆτι του, ἕνα σπιτάκι πολὺ μικρὸ, πολὺ πτωχικόν. Τῆς ἔδωσαν ἀμέσως νερὸ καὶ ψωμί. Ἐκείνη ἤπιεν ὀλίγο νερό, ἀλλὰ τὸ ψωμί δὲν το ἄγγιξε. Πρῶτον δὲν εἶχε καθέλου ὄρεξι, ἔπειτα ψωμί δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ τρώγῃ ποτέ. Ὅπως δὲ ποτε εὐχαρίστησε με δύο-τρεῖς κουνήματα τῆς οὐρᾶς τὸ παιδί, καὶ το ἐκύταξε με ἱκετευτικὸν βλέμμα, ὡς νὰ του ἔλεγεν ὅτι ἦτο πειὰ καὶ νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ σπῆτι της. Εἶχε μεγάλαν ἀγωνίαν νὰ ἰδῇ τοὺς κυρίους της. Τάχα ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ; ὅα τους εὗρισκε ζωντανούς ;

Τὸ παιδί ὅμως δὲν εἶχε κανένα τέτοιο σκοπὸ. Ἀπεναντίας ἐννοοῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν Σπίθαν εἰς τὸ σπῆτι του γιὰ πάντα, νὰ τὴν κάμῃ δική του. Δὲν ἦτο, βλέπετε, ἀπὸ τὰ παιδιά ποῦ δίδουν ὀπίσω τὸ ξένο πράγμα, ὅταν το εὗρισκουν κατὰ τύχην. . .

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων
Καὶ τὰ ἦθη τὰ χρηστά,
Τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων
Καὶ τὸ σέβας ἀποκτᾷ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΩΝ

ΛΕΘΤΑΙ ὁ νεκρός, καὶ οἱ οἰκεῖοί του τὸν περιτοιχίζουν. Ὁ κυριώτερος ἐκ τούτων, ὁ πατήρ, ἡ ὁ σύζυγος, ἡ ὁ ἀδελφός, — τῷ θλίβει τὴν χεῖρα εἰς αἰώνιον ἀποχαιρετισμόν, οἱ δὲ ἄλλοι στέκονται καὶ τὸν βλέπουν με λύπην. Αὕτη εἶνε ἡ συνήθεός παρὰστασις τῶν ἀναγλύφων, τὰ ὅποια κοσμοῦν τὰ ἐπιτύμβια ἀγγεῖα, τὰς στήλας καὶ τὰ ναῖδοςχημα μνημεῖα.

Ἄλλοτε ὅμως ἡ παρὰστασις διαφέρει. Ὑπάρχουν πλεῖστα σκηναὶ ἀποχαιρετισμοῦ ἄνευ χειραφίαις. Παρὰδείγματός χάριν, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 869 ἐπιτύμβιον, — τὸ ἀριστούργημα τῶν ἐπιτυμβίων, — ὁ ἀποθανὼν νεανίας παρίσταται ὁρθός, ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ ὁ γέρον πατήρ του, ὁρθός ἐπίσης καὶ στήριξός ἐκεῖνος ἐπὶ βακτηρίαις, μετὰ τὴν ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τοῦ πώγωνος, προσβλέπει τὸν ἀγαπητόν του υἱὸν μ' ἐκφρασιν ὑπεράτης θλίψεως. Τὴν σκηνὴν συμπληροῦν οἱ πιστοὶ κύων τοῦ νεανίου ὀπισθὲν του ρινηλατῶν, καὶ κάτω ὁ μικρός του δούλος καθημένος, καλύπτων τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν καὶ θρηγῶν πικρῶς τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του. Ὁ νεανίας εἶνε γυμνός, μετὰ ἰδανικὴν μορφήν, μετὰ θυμασίαν διάπλασιν σώματος, μετὰ τελείαν ἐπεξεργασίαν. Ἐν γένει ἡ ζωηρότης, ἡ ἀκρίβεια, ἡ ἀλήθεια, ἡ τέχνη τοῦ ἀθηναίου τούτου ἀναγλύφου καταπλήσσει τὸν θεατὴν.

Παραστάσεις τοῦ αὐτοῦ τύπου ὑπάρχουν πολλαί. Μάλιστα τὸ ὑπ' ἀριθ. 871 ἐπιτύμβιον εἶνε πιστὴ ἀντιγραφή τοῦ προηγούμενου, ἀλλὰ πολὺ κατώτερον κατὰ τὴν τέχνην.

Παρατηρήσατε τώρα τὸ ἀνάγλυπον, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὸ ἀρχικὸν τοῦ ἄρθρου τοῦτου. Ἐπὶ τοῦ ναῖδοςχήμου ἐπιτυμβίου, ἡ νεκρά παρίσταται καθημένη, καὶ ἀπέναντι ἡ θεραπαινὶς τῇ παρουσιάζει τὸ κυτίον, (πυξίδα), τὸ περιέχον τὰ πολυτιμὰ της κοσμήματα. Εἶνε μία σκηνὴ τοῦ καθημερινοῦ βίου τοῦ γυναικωνίου, καὶ αὕτη ὁ καλλιτέχνης ἠθέλησε νὰ περικονίσῃ ἐπὶ τοῦ μνημείου. Τὴν ἀπαντῶμεν ὁμοίαν ἢ μετὰ παραλλαγὰς, εἰς πλεῖστα ἐπιτύμβια. Ἄλλοτε ἡ κυρία βυθίζεται τὴν χεῖρα εἰς τὸ κυτίον καὶ ἀνασύρει ἐξ αὐτοῦ ἕν κόσμημα· ἄλλοτε ἡ θεραπαινὶς, εἰς σκηνὰς ἐκ πολλῶν προσώπων, διακρίνεται εἰς τὸ βάθος, κρατοῦσα ἀπλῶς

τὸ κυτίον· ἄλλοτε, γονατιστὴ, προσαρμόζει τὰ σανάλια τῆς κυρίας της.

Ἡ παρὰστασις τοῦ ὑπ' 749 ἐπιτυμβίου εἶνε μοναδική.

Ἡ ἀποθανοῦσα, — Πλαγγὼν Τολμίδου Πλαταϊκή, — εἰκονίζεται κατ' αὐτὴν τὴν σπαρτακτικὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου της. Τὴν περιτοιχίζουν δύο ἄλλαι γυναῖκες, ἡ θεραπαινὶς καὶ ἡ μήτηρ της, ἡ ὁποία τὴν υποστηρίζει, καταπίπτουσιν ἐκ τῆς ἑδρας της. Ὅπισθεν τῆς μητρός, ὁ πατήρ, ὁ γέρον Τολμίδης, ἵσταται θρηγῶν. Σκηνὴν τόσῳ πένθιμον δὲν θὰ ἴδῃ τις εἰς κανὲν ἄλλο ἐπιτύμβιον. Εἶνε μὲν ἐξαιρέσις αὐτῇ. Ὁ γλυκὺς, ὁ ἥρεμος, ὁ γαλήνιος χαρακτήρ τῶν ἐλληνικῶν ἐπιτυμβίων, μόνον ἀπὸ τὸ μάρμαρον τοῦτο λείπει.

Ἐνθυμεῖσθαι τὴν περίφημον στήλην τοῦ Ἀριστίωνος, τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσαμεν εἰς τὴν Ἀρχαϊκὴν Αἰθουσαν. Ἐπιτύμβια τοιοῦτου τύπου ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ ἀρκετά· π.χ. ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 735 ἐπιτύμβιος στήλη, ἐφ' ἧς παρίσταται ὁρθὸς ἀνὴρ πωγωνοφόρος, προβάλλων τὸν δεξιὸν πόδα· ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 742, εἰκονίζουσα νεανίαν ὠραιότατον, κρατοῦντα σπλεγγίδα (ξύστραν) καὶ μικρὰν λήκυθον ἐλαίου, δι' οὗ ἤλειπε τὸ σῶμα εἰς τὴν παλαίστραν· ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 741, μετὰ νεανίαν ἐπίσης φέροντα πέτασον καὶ κρατοῦντα λαγιδέα, καὶ ἄλλαι πολλαί. Ἡ τελευταία αὕτη ἔχει τοῦτο τὸ χαρακτηριστικόν, ὅτι ἐπὶ τοῦ λαγιδέως διακρίνονται τρεῖς γραμμαὶ διεσταυρωμέναι χιαστί καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ μονόγραμμα Ι. Χ. ἦτοι Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ ἀνάγλυπον εἶνε παλαιόν, τοῦ Ε' αἰῶνος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔγινε χρῆσις αὐτοῦ μεταγενεστέρῃ ὑπὸ χριστιανῶν. Τίς εἶδε ποῖος προσήλυτος τῆς νέας πίστεως, κατὰ τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ χριστιανισμὸς ἐξεθρόνισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν εἰδωλολατρείαν, ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ τούτου μνημείου τὸ ἐμβλημα τοῦ Θεοανθρώπου καὶ τοῦ ἔστησεν ἐπὶ τάφου χριστιανῶν, κοιμηθέντος ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου !.

Ἐν γένει, τὰ ἀνάγλυφα τὰ παριστῶντα μόνον τὸν νεκρόν, ἄνευ ἀκολούθιας συγγενῶν, εἶνε συχνότατα. Ὑπάρχουν γυναικες, ἱέρειαι, νεανίσκαι, ἀθληταί, πολεμισταί, κυνηγοί, ναῦται, κτλ. ἕκαστος μετὰ τὸ ἐμβλημα τῆς ιδιότητός του, τοῦ ἐπαγγέλματός του, μετὰ τὰ προσφιλῆ του ἀντικείμενα, μετὰ τὰ ἀγαπητά του ζῶα. Ἡ ποικιλία εἶνε τῶσον μεγάλη, ὥστε θὰ ἤθελα πολὺν καιρὸν διὰ νὰ σας δώσω ιδεὰν περὶ αὐτῆς, ἔστω καὶ μετὰ γενικὰς γραμμάς, ὅπως ἔκαμα μέχρι τοῦδε. Οὕτω διερχόμεθα καὶ τὰς πέντε αἰθούσας τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων, — ἐκ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, οὔτε τὰ κυριώτερα δὲν ἐσημειώσαμεν, — καὶ σταματῶμεν εἰς τὴν ἑκτὴν, εἰς τὴν Αἰθουσαν τῶν Σαρκοφάγων, — ἐκτάκτου τῶν μετὰ γαλοπρεπείας.

Οἱ σαρκοφάγοι εἶνε μαρμαρίνοι λάρνακες, — ἄλλαι μεγάλαι, ἄλλαι μικρότεραι, — μετὰ κάλυμμα ἰδιαιτέρον, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐτίθεντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Ἡ χρῆσις τῶν σαρκοφάγων εἶνε μεταγενεστέρῃ, εἰσαχθεῖσα κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους. Ἐπὶ τῶν κυρίων προσώπων τῶν λαρνακῶν τούτων παρίστανται συνήθως σκηναὶ ἐκ τῆς μυθολογίας, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων διάφορα κοσμήματα καὶ ἐμβλήματα, γρύπες, λέοντες, ταῦροι, κτλ.

Οἱ σπουδαιότεροι τῶν σαρκοφάγων εἶνε ὁ ὑπ' ἀρ. 1186 καὶ ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1189. Ἐπὶ τοῦ πρώτου παρίσταται ἡ θῆρα τοῦ καλυδωνίου Κάπρου, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἡ ἀρπαγὴ τοῦ Παλλιδίου ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὁ πρῶτος εὗρέθη ἐν Πάτραις, ὁ δεύτερος εἰς τὴν Λυκίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

ΦΑΙΔΡΟΝ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 125.)

Τὰ μηχανήματα ἦσαν ἀπλούστατα. Κατ' ἀρχὰς τὸ μετάλλευμα ἐτρίβετο ὑπὸ μηχανῆς τροχοφόρου κινουμένης διὰ τῆς χειρός· τὰ τρίμματα ταῦτα διηθύνοντο εἰς τρία μεγάλα ἰγδία, τῶν ὁποίων τοὺς κοπάνους ἐκίνει τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, τριβόμενα δὲ καὶ ἐδῶ, μετεβάλλοντο εἰς τεφρόχρουν πολτόν. Ὁ πολτός ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰ ἰγδία, ἐφθάνεν εἰς μεγάλα φύλλα ἐπηργυρωμένου χαλκοῦ, ἡλειμμένα μετὰ δαλύσιν κυανούχου ποτάσης καὶ σκεπασμένα μετὰ στρώμα ὑδραργύρου· τοιοῦτοτρόπως, ἐνεκα τῆς τάσεως τῆν ὁποίαν ἔχει ὁ ὑδράργυρος νὰ ἐνώνεται μετὰ τὸν χρυσόν, ἡ κόνις τοῦ χρυσοῦ ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὴν ἄλλην κόνιν, ἐννομένη μετὰ τὸν ὑδράργυρον.

Τὸ μῆγμα τοῦτο τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ὑδραργύρου ἐθερμαίνετο μέχρι ἐξατμίσεως μετὰ εἰς ἀποστακτῆρα, καὶ οἱ μὲν ἀτμοὶ τοῦ ὑδραργύρου συνεπυκνώνοντο εἰς τὸν ψυκτῆρα, ὁ δὲ χρυσὸς ἔμεινε εἰς τὸ βάθος.

Ὁ λόρδος Φάιρφελδ καὶ ὁ Χίτζινς ἔμειναν ἐκθαμβοί, ὅταν εἶδον πόσον ἄφθονον χρυσὸν περιεῖχε τὸ μετάλλευμα.

— Εἶνε θαυμάσιον, καταπληκτικόν ! ἐδῶ ἔχετε ἀνυπολόγιστον θησαυρόν, εἶπεν εἰς τὸν κ. Μασσαί ὁ λόρδος Φάιρφελδ, μετὰ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τῆς συγκινήσεως. Ὁκτακόσια γραμμάρια χρυσοῦ εἰς κάθε τόννον μεταλλεύματος καὶ χωριστὰ αἱ ἐκβολαδαὶ ! Γνωρίζετε ὅτι τὸ μετάλλειόν σας περιέχει δέκα ἢ δώδεκα φορὰς περισσώτερον χρυσὸν ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα χρυσορυχεῖα τοῦ Τράνσβαλλ ;

— Ἐμετρήσατε εἰς ποῖον βάθος φθάσει ἡ χρυσοφόρος φλέψ ; ἠρώτησεν ὁ Χίτζινς.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος· ἀπαιτοῦνται εἰδικὰ ἐργαλεῖα, καὶ καταμετρήσεις διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶχαμεν καιρὸν ἕως τώρα.

— Τὸ μήκος τοῦλάχιστον τῆς φλέβος τὸ ἐξετάσατε ;

— Τὸ παρηκολούθησα ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἕως εἰς τὸ μέρος ὅπου παύει νὰ φαίνεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους.

— Νομίζετε ὅτι ἡ φλέψ αὕτη εἶνε μεμινωμένη εἰς τὴν χώραν καὶ δὲν συνδέεται μετὰ ἄλλα χρυσοῦχα στρώματα ;

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν ! Ποτέ ἕως

« Τὰ μηχανήματα ἦσαν ἀπλούστατα. » (Σελ. 137, στήλ. α'.)

τώρα δὲν παρατηρήθη μετάλλειον χρυσοῦ, καὶ μάλιστα τόσον πλούσιον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ συνδέσται μετὰ ἄλλα στρώματα τῆς αὐτῆς συστάσεως διὰ τοῦτο ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλη ἡ χώρα πέριξ εἰς ἀπόστασιν δέκα ἢ εἰκοσι μετρίων τοῦλάχιστον, εἶνε χρυσοῦχος.

— Ἐσχηματίσατε ἤδη ἑταιρείαν ; ἠρώτησεν ὁ Χίτζινς.

— Ἐταιρείαν ; Πρὸς τί ; Τὸ μετάλλειον θὰ μᾶς δώσῃ σιγὰ σιγὰ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν ἐκμετάλλευσιν...

Ὁ κύριος Χίτζινς δὲν ἠδυνήθη νὰ

καταστείλῃ περιφρονητικὸν μορφασμόν.

— Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐκμεταλλεύσεως θ' ἀπαιτήσῃ πολὺν καιρὸν... καὶ ἡ βραδύτης δὲν εἶνε διόλου φρόνιμος. Θησαυρός, ὅπως αὐτός, δὲν θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἀγνώστος, νὰ εἰσθε βέβαιος. Μόλις διαδοθῇ τὸ πρᾶγμα, θὰ ἰδῇτε νὰ τρέξουν ἐδῶ σμήνην χρυσοθηρῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἐξερευνηθῶν τὸ ἐδαφος, θὰ σχηματίσουν ἑταιρείας, θ' ἀνορύξουν φρέατα, θὰ ἀνοίξουν στοὰς...

— Πραγματικῶς, αὐτὰ εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενα νὰ συμβοῦν καὶ τὰ ἐσκέφθημεν, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμποδίσωμεν τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸν φυσικὸν τὸν δρόμον ; Δὲν πιστεύω αὐτοὶ οἱ τυχοδιώκται νὰ μᾶς ἀφαιρέσουν καὶ τὸ μεταλλεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύψαμεν, καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν νὰ ἐργαζώμεθα ἡσυχᾶ μέσα εἰς τὸν περιβόλον τὸν ὁποῖον κατεσκευάσαμεν μετὰς ἰδίας μας χεῖρας.

— Ἀ, κύριε, Μασσαί, ἡ φλέψ αὕτη δὲν εἶνε τίποτε· τὸ εἶπεν ἤδη ὁ υἱός σας· εἶνε ἀπλῶς τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον, τὸ ἐμβλημα μεγάλῃς χρυσοφόρου ἐκτάσεως, ἡ ὁποία περιέχει ἀνυπολόγιστον πλούτον. Διὰ τοῦτο θὰ εἰσθε πολὺ ἀφελῆς, ἀν' οὗ ἀνεκα-

λύσατε τὴν ἔκτασιν αὐτὴν, δὲν τὴν ἐκμεταλλεύσῃτε, δὲν γίνεστε ἐντελῶς κύριοι αὐτῆς.

— Πῶς ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί.

— Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει· νὰ συστήσατε μίαν ἑταιρείαν μετὰ μεγάλα κεφάλαια, ἡ ὁποία νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὰς ἐρεῦνας καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν... Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐργασία ὅπως πρέπει, ἀπαιτοῦνται πενήντα ἑκατομμύρια φράγκα, ἴσως καὶ περισσότερα.

— Δὲν εἶνε πολλὰ ; Δὲν θὰ ἦτο ἄραγε δυνατόν νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἐπιχείρησις μετὰ κεφάλαιον κατὰ δέκα ἢ

δωδεκα φορές μικρότερον ; Τι λέγετε ;
— "Οχι, αν θέλετε να κάμετε όπως
πρέπει τα πράγματα. Συλλογισθήτε ότι
έν πρώτοις πρέπει να περιγράψετε όλην
την χρυσούχον έκτασιν με φράκην ισχυ-
ρόν εν κάσασάλων, να ένεργήσετε με-
θοδικώς δοκιμαστικώς σκαφώς εις πολ-
λά συγχρόνως μέρη, να κατασκευάσετε
φρέατα και στοάς και εργοστάσια, και να
δημιουργήσετε και μέσα μεταφοράς, των
οποίων να εξασφαλίσετε το μονοπώλιον.
Αυτά όλα δεν γίνονται με όλγα εκατομύ-
ρια φράγκα.

— Και φρονείτε ότι το κολοσσιαϊόν
αυτό κεφάλαιον είνε δυνατόν να εύρεθῇ ;
— "Εγώ ανάλαβάνω να το προμη-
θεύω δι' ενός τηλεγραφήματος εις το
Λονδίνον. Σας λέγω μάλιστα ότι δύο έ-
κατομύρια στερλίνα δεν άρκούν άπαι-
τούνται τουλάχιστον πέντε.

— Έκατόν είκοσι πέντε εκατομύρια
φράγκα !
— "Ο κ. Μασσαί έμεινε κατάπληκτος·
όσα ήκουεν υπερέβαιον και τας τολμη-
ροτέρας έλπίδας του.

Διά να συνέλθῃ όλίγον και κρίνῃ ά-
παθέστερον τα πράγματα, είπεν ότι είνε
ανάγκη να συνεννοηθῇ μετὰ των φίλων
και συνεταίρων του Λωιδόνου και Βέμ-
περ. Μετ' άκρας δέ λεπτότητος ο λόγος
Φάϊρφηλδ και ο Χίτζινς μετέβαλον το
θέμα της συνδιαλέξεως, και κατά την έ-
πιστροφήν εις το Μασσαϊχώριον ο λόγος
περιεστράφη εις το κυνήγιον, το κλίμα,
την εύφορίαν του έδάφους.

Έν δ' εις το μεταλλεϊόν έλαμβά-
νοντο αι σπουδαίαι αυται αποφάσεις, αι
κυρίαί, συνοδευόμεναι υπό του ίατρού, δι-
ηυθύνθησαν εις την έπαυλιν των Μωδι-
λαίν.

Ο πατήρ ήτο εις τους άγρους με τον
μεγαλύτερον υιόν· ή δέ μήτηρ εις τον
πλουστατεϊόν· έν έκ των παιδιών έτρεφε
να την φωνάξῃ, το δε ισχυρόν άπόσπα-
σμα των υπολοίπων έλθον εις το έντευ-
κτήριον, παρετάχθη καθ' ήλικίαν, έκά-
στη δε κόρη και έκαστον άρρεν έπλη-
σίαζεν εις τας κυρίας, υπεκλίνετο με έ-
πιστημότητα και ήσπάζετο την χείρα
αυτών.

Η λαϊδή Χίτζινς διεσκέδαζε πολύ
βλέπουσα το πλήθος έκείνο των παιδιών,
και την καταπληκτικήν όμοιότητα των
χαρκτηριστικών, και την αυτην σοβαρό-
τητα όλων.

— Είνε δια ζωγραφία ! άνέκραξε, και
άρπάσασα το μικρότερον, το εσήκωσεν ύ-
ψηλά και το έφίλησεν εις τας παχουλάς
παιρείας του.

— Περιμείνατε να ιδήτε και τον πε-
λάτην μου, είπεν ο ίατρος· είνε ένας
άνθρωπάκος έως δεκαετούς μηνών, τον
όποιον βλέπω άρκετά συχνά· τί να σας
είπω; όταν με κυτάξῃ μ' έκείνη την σο-

φρόνητά του ως δικαστοῦ μέσα από την
κούνια του, με κάμνει να χάνω το θάρ-
ρος μου. . .

Ο ίατρος δεν έπαυσε να επισκέπτε-
ται τους Μωδιλαίν, από την ήμέραν έκεί-
νην, κατά την όποιαν έφερε την έλπίδα
και το θάρρος εις την λυπημένην μη-
τέρα. Τώρα το παιδίον ήτο υγιέστατον·
διά τουτο ο ίατρος έτιμάτο ως ήμίθεος
από την οικογένειαν έκείνην, όλοι δε ή-
σαν πρόθυμοι να ριθθούν εις την φωτιάν
χαρίν αυτού.

Η κυρά Γουδούλη ήλθε κρατούσα το
μικρόν εις την άγκλήν της, ώραία και
μεγαλοπρεπής. Έχαίρεισε με πολλήν
φιλοφροσύνην τους επισκέπτας. Άλλ' ή
εύγενής καρδιά της υπερέσχετο· έξ
εύγνωμοσύνης, και δια τουτο εύθως άμέ-
σως, μετὰ την ανταλλαγήν των φιλο-
φρονητικών λόγων, είπεν άποτεινομένη
πρός την λαϊδήν Χίτζινς.

— Η εύγενιά του έδω μου έδωκεν
όπισον το παιδάκι μου ! Δεν έχει τον
όμοιόν του ! . . . ο Άγρίππας το λέγει
καθ' ήμέραν· είνε σαρλάνος από τον
Θεόν. . . κάμνει θαύματα !

— Πίλιν εις το κεφάλαιον των θαυ-
μάτων ήλθαμεν ; είπε μετὰ τινος στενο-
χωρίας ο ίατρος.

— Άχ ! να είξεύρατε, κυρία, πώς ή-
τανε το κακόμοιρον το μικρό ! Έρραπτα
το σαβανό του. Και μου το άνέστησε.

— Κυρά Γουδούλη, σας παρακαλώ,
μήν κάμνετε υπερβολάς. Ίδέτε όλα αυτά
τα ώραία πρόσωπα. Η υγιής και ρωμα-
λέα κρίσις του μικρού το ίάτρευσε κατά
τα τρία τέταρτα.

Άλλ' ή κυρά Γουδούλη δεν άφωπλίσθη.
— Ηκούσατε ποτέ σας, κυρία, τέ-
τοιαν θεραπείαν ; Μονάχα έντριδής· και
μονάχα μ' αυτό το τρίψιμον είδα το άγ-
γελοῦδί μου ν' άναστηθῇ. Η έ π ι θ ε σ
ι ε ς τ ο υ χ ε ι ρ ὠ ν, όπως λέγει
και ο Άγρίππας.

Έν τῷ μεταξύ ή Μάρθα προητοίμαζε
πρόγευμα δια τους επισκέπτας· άλλ' ή
Κοραλία έψιθύρισε εις το οὖς της ότι ή
εύγενής κυρία, ή όποία ήτο μαζί των, πολύ
περισσότερον θα ηύχαριστείτο αν ή τρά-
πεζα έστρώνονε μέσα εις το άπαστρά-
πτον γαλακτοκομείον.

— Τι θαυμάσια δροσιζ έπικρατεί έδω
μέσα ! είπεν ή λαϊδή Θεοδώρα. Είνε
άληθινός παράδεισος. Πόσον προτιμῶ
το θελκτικόν τουτο καταφύγιον από. . .

Όταν άπῆλθον από την φιλόξενον οί-
κίαν, ή λαϊδή συνεπλήρωσε την σκέψιν της.

— Πώς είνε δυνατόν άνθρωποι που εί-
χαν την καλαισθησίαν να διασκευάσουν
τόσον εύμορφα αυτό το γαλακτοκομείον,
να είμποροῦν να ζούν εις το θλιβερόν
έκείνο έντευκτήριον, με τα άπελπιστικά
ρητά του, τα περιτριγυρισμένα από πέν-
θιμα πλαίσια ;

[Έπεται συνέχεια.] ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μητέρα.—Γιάγκο, έδωσες τις δέκα δραχ-
μές εις τον έμπορο, που έχρεωτούσα ;

Γιάγκος.—Ναι, μαμμί, και μου είπε ότι
σ' έδωσε.

Η μικρά Ιωάννα.—Μα πού είσουν α ν α μ
ε ν η, μαμμά ;

Έστάνη υπό του Λωιδόνου του Χάση [Ε]

Ο Καθηγητής :—Τάνταλε, δια ποῖον λόγον
δεν ήλθες προχθές εις το μάθημα ;
Τάνταλος.—Δις, τον Άρσοπαρητικόν, κύ-
ριε καθηγητά, πού δεν τον είχα μελετήσῃ.

Έστάνη υπό του Μυστηριώδους [Ε]

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ με περιστοιχίζουν και άπαιτούν
άπάντησιν τα πρωταπριλιάτικα γράμματα των
φίλων μου. Άλλοι ένεπνεύσθησαν από την ιδικήν
μας Πρωταπριλίαν, και δια να με γελάσουν, μου
αναγγέλλουν έξαρνα ότι το βέβλον εύρεθῃ και μου
το στέλλουν με πρώτον Ταχυδρομείον, —και χρυ-
σόδετον μάλιστα !— ή ότι έτελεγράφησαν εις το
Λονδίνον, να σταλῇ ή άγγλική μεταφρασσίς, και
τά παράμοια. Άλλοι έσφρόθησαν ιδικά των ψύ-
ματα, και μου άνήγγειλαν διάφορα, δυσάρεστα ως
έπιτοπλίστον, περιπετείας, κινδύνους, άσθενεί-
ας, θανάτους, και τα τοιαῦτα, το δε Φάσμα της
Νυκτός εξήγησεν όλην του την τέχνην, δια
να με πείσῃ ότι θαρβύνη τον κόσμον και άπεφά-
σισε να γίνῃ. . . καλογεροπαίδι.

Δεν θα έπιχειρήσω να σας περιγράψω την εύ-
θυμίαν, ή όποία έθαύσισεν όλας αυτάς τα ήμέρας
εις το Γραφείον μου με τα έτυπνόμενα γράμματα
της 1ης Άπριλίου, ούτε είνε δυνατόν να παν-
τήσω εις τον καθένα ιδιαιτέρως. Έπειτα μήπως
είνε αυτά μόνον ; Διητά τα γράμματα έκείνων,
πού μου περιγράφουν τόσον ώραία τας έντυπώσεις
των και τας συγκινήσεις των από το ιδικόν μας
ψεύμα, την λύπην των όταν έπιστευσαν ότι ο Έγγο-
νος έχάθη, και την χαράν των όταν άνεκέλυψαν
ύστερα ότι ήτο πρωταπριλιάτικον ψεύμα ή όταν
το έμαθαν από το προηγούμενον φύλλον ; Το βέ-
βαιον είνε ότι από αυτό το άστεϊόν έλαβαν άφορ-
μήν να μου γράψουν και όσοι δεν μου έγραψαν
ποτέ. Φαντάζεσθε λοιπόν τον σωρόν των έπιστο-
λών και με δικαιολογείτε, αν θά σας παρακαλέσω
δλους νάρκεσθῃτε εις ένα γλυκό μου φιλάκι. . .

Δέν με έκούρχσε διόλου ή έπιστολή σου, Θεά
της Γεωργίας· λυπούμαι μόνον ότι δεν είμπορώ
να παντήσω εις τας έρωτήσεις σου. Είς έρωτήσεις
αν ή δεινά ή ο τάδε είνε συνδρομητής δεν άπαν-
τώ, παρά μόνον αν τύχῃ να ένθυμούμαι απέξω
το δνομα, χωρίς να ψάχω εις τα βιβλία—πρώ-
μα, δια το όποιον δεν έχω καιρόν. Διατί δεν έλα-
βες μέρος εις τον διαγωνισμόν του Διηγήματος
και του Ποιήματος; Άργότερα θα προκηρυχθῇ Μι-
κρός Διαγωνισμός Ζωγραφικῆς και Καλλιγραφίας.

Όραία Κέρκυρα, διττός μ' εύχαρίστησεν ή
έπιστολή σου, και διότι μου έγραψες ύστερ' από
τόσον καιρόν, και διότι μου συστήσας νέον ένθου
σώδη φίλον, τον άδελφόν σου. Σήμερον του έγ-
κρινω ψευδώνυμον, και δεν άμφιβάλλω, άρ' ού
έχη τόσον ζήλον και τόσην έπιμονήν, ότι γρήγορα
θα νικήσῃ εις τον κύκλον μας μετὰ των καλ-
λιτέρων.

Σταυρόν δέ Μπερζεράκ, δια το βραβεϊόν σου
να όρίσῃς άλλους τόμους έκ των της δραχμῆς,
διότι αυτοί είνε από τους τιμωμένους προς 2,50.
Το ποιήμα σου έλήφθῃ εγκαίρως.

Σε συγχάριω και σ' εύχαριστώ, Φασουλάκη,
δια την πρωτοβουλίαν της Ιδρύσεως Συλλόγου. Η
είδα να συνεφέρῃ καίτιν έκαστον των μελών,
και εύθως άμα γίνονται 7 δραχμαί, να έγγράψ-
ναι εν άπορον παιδιόν έκ της πόλεως σας, μοι
φαίνεται λαμπρά, και έκ έκείνων αι όποίαι εύ-
κολα πραγματοποιούνται, άρκει να μή σας λείψῃ
ή θέλησις.

Μοσχοναθρεμμένη [Ε] δικιότατον το έρι-
στα, το όποιον είδα σημειωμένον εις την έκθε-
σίν σου περι δυναμικού ήλεκτρισμού· ήτο ώρσι-
τάτη. Αί προτάσεις σου δε έδωμοστέθησαν βε-
βαίως άργότερα, όπως θα δημοσιευθούν με την
σειράν των και αι σημερινάί. Μην είσαι άνυπό-
μονη.

Άλήθεια, Ναύκληρος Οδρλιγκερλή, είνε ο-
λιγός διόλου βάροςον το έθιμον των πυροβολι-
σμών και των πυροτεχνημάτων κατά τας έορ-
τάς, και προπάντων τώρα το Πάσχα και μάλιστα—
φρικτόν να το συλλογισθῇ κανείς, — την Μεγά-
λην Παρασκευήν ! Είς όλας τας πολιτισμένας
χώρας, ή Μεγάλη Παρασκευή θεωρείται ήμέρα
πένθους και όρτάζεται χωρίς κωδωνοκρουσίας και
χωρίς πυροτεχνήματα. Μόνον έδω εις την Έλ-
λάδα συμβαίνει αυτό το κακό, και έκτος της Έ-
πανήσου, παντού, και εις την πρωτεύουσάν ά-
κόμη, την Μεγάλην Παρασκευήν καλούνται ή πε-
ρισσότερες ρουκέτες και ή περισσότερες τράκες !
Άλλά και όταν ή έορτή σηκώνῃ χαράν, όπως το
Πάσχα, πάλιν τα πυροτεχνήματα του δρόμου έ-
πρεπε να λείπουν ως επικίνδυνα. Πόσα δυστυ-
χήματα δεν συμβαίνουν κατ' έτος, όπως αυτό
πού μου γράφεις ! Όραία βέβαια είνε και τα
πυροτεχνήματα και συντελούν εις την μεγαλο-
πρέπειαν μιας έορτής· άλλ' όταν είνε συστημα-
τοποιήματα και άκίνδυνα, και όχι όταν άναπτύ-
νται, όπως έδω, από μικρά παιδιά και μέσα εις το
πλήθος !

Όχι, Πέτρα Σκανδάλου, ή Άγάπη δεν πη-
γαίνει· πλέον εις το Ώδειόν διδάσκεται πιάνον εις το
σπίτι από τον μουσικοδιδάσκον κ. Α. Δ. Ρεμαν-
τιών. Και ίσα - ίσα, άρ' ού και σὺ θα διδάχῃς
εις το σπίτι, σὺ τον συνιστῶ. Τὸν συνιστῶ έ-
πίσης και εις πᾶσαν άλλην έκ των έν Αθήναις
συνδρομητρίων μου, ή όποία θα ήθελε ένα καλόν
διδάσκον πιάνου. Ο κ. Ρεμαντῆς έχει άόμην
μικρὰς ώρας διαθέσιμους. Όποιος θέλει να έπω-
φελθῇ της εύκαιρίας, άς άποταθῇ εις έμέ.

Διά να μή σου άπαντήσω, Κατσαράμλλη [Ε]
βεβαίως δεν θα έλαβα την έπιστολήν σου. Η
καίτην ή μαμμά ! είδα ότι υπέφερε και πολύ, σὺ
μαζί της. . . Διά το Γ. Βραβεϊόν πού έπῆρ-
σες, γράψε μου νά σου στείλω ένα τόμον από αυτούς
πού έχουν 1 δραχμήν, όποιον θέλεις. Ο Όδη-
γός· τα λέγει όλα, αλλά σὺ είσαι μικρούλα και δεν
ήμπορείς, φαίνεται, να τον διαβάσῃς.

Ελλάς και Ίταλία, ζεκτόν το ψευδώνυμον,
το όποιον ζητεῖτε. Καί το ιδικόν σου, Άκτινο-
βολόσσα Σελήνη.

Ότι άπλάσις, τί χάρις, τί μαγεία κρύπτε-
ται και εις τους παλαιούς σου τόμους ! — άνα-
κράει το Δυσόχαρτον — λυπούμαι μεγάλως διότι
ή πρώτη παιδική μου ήλικία διέρρευσε χωρίς να
ναγνώσω ούτε μίαν πολύτιμον σελίδα σου, χωρίς
να σε γνωρίσω. Αίτιοι τούτου οι τότε συνδρομη-
ται σου, οι όποιοι, φαίνεται, ήσαν έγωιστάι και
δεν έρρόνιζαν να μεταδίδουν το καλόν και εις
άλλους. Τούλάχιστον άς άναπαυρώσω τώρα την
μεγάλην αυτην ζημίαν. Κάλλιο άργά παρά ποτέ. . .

Άσες της Ίδης [ΕΕ] λαμπρά ή έπιστολή και
ήθελα να είχα τόπον να την δημοσιεύσω όλόκλη-
ρον. Η Κική έρελλάθη με τα ώραία αυτά κρη-
τικά γραμματόσημα !
Κωνσταντίνε Τσιολακίδη, κατὰ λάθος σὺ
ένέκρινα εις το προηγούμενον φύλλον το ψευδῶ-
νυμον Σκαλιστήρη, το όποιον πρό πολλού άνή-
κει εις άλλον φίλον μου. Στείλῃ μου έκ νέου με-
ρικά προς έκλογήν.

Έγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-
μαι μετὰ χαρῆς εις την Άλληλογραφίαν μου και
τους Διχωνισμούς· μου τούς νέους μου φίλους :
Σεντενιμέντε Σινωπέα (Ι. στέλλα λύσεις, άλ-
λά γράφε τας εις τον επί τούτω χάρτην)· Έρη-
μο Πουλί (Γ. Δ.)· Πυρίνη Βροχρήν (Ε. Κ.)
αὐτό μου έφάνε εύρω-ότερον από το τελευταίον)
Πιτσιόκον (Α. Η. αὐτό σου έκλέγω, άρ' οὐ
μάλιστα· είσαι μικρούλης)· Κύριον Πρόεδρον
(Α. Π.)· Κύριον Φιλοσοφίδη (Δ. Π. αυτην
την φορὰν έπέτυχες)· Άνεμώνη των Πατη-
σίων (Α. Π.) και Βαλδουίνον (Μ. Χ.)

Άσπασμοί, Πληροφορίαι : Η Μοσχονα-
θρεμμένη άσπάζεται την Μαρίαν Κυριακο-
πουλου και ζητεῖ το ψευδώνυμόν της, ή τουλάχισ-
τον τάρχηά του—ή Πενθοσσα Καρδία έρωτᾷ
την Άνοϊζιάτικην Βραδύαν πῶς περᾷ και διατί
έχει τόσον καιρόν να της γράψῃ· ή Όραία
Κέρκυρα άσπάζεται την Ίπποδάμειαν Παπα-
δοπούλου και την έρωτᾷ αν έλαβε την τελευ-
ταίαν της έπιστολήν· ή Θεά της Γεωργίας
ζητεῖ τάρχηά και την διακμήν της Κυματι-
ζούσης Θαλάσσης· ή Μικρός Γυμνασιόπαις
ζητεῖ τάρχηά του Τ'ψιπέτον Τέρακος και ά-
σπάζεται τον Έρωτα Θυσία—ή Αὐτοκράτειρα
Εὐδοκία άσπάζεται την Τσούχτραν και την Κα-
θαράν Καρδίαν· ή Άνδαλουσία συγχαίρει
τον Γραμματουστέτην δια το ποιήμα, το ο-
χοίος άπήγγειλε την 25 Μαρτίου· το Ψάρι της
Επράς πληροφορεῖ την Χαλιμᾶν ότι τάρχηά του
είνε Ε. Α. Η.—ο Λεοπάρδαλις ζητεῖ τάρχηά
της Ρομαντικής Καρδίας· ή Όμικλήν τοῦ
Κορθίου ζητεῖ τάρχηά της Κυματιζούσης Θα-
λάσσης· ή Χρυσόζουσα Κεφαλή άσπάζεται
την Καρδίαν Μουσικῆς και Ίπποδάμειαν Πα-
παδοπούλου· ο Νεαρός Μουσικός την Κίχλην
και τον Μικρόν Πανοδηγόν· ή Ναυαρχίς τοῦ
Πόρου άνασπάζεται την Αὐτοκράτειραν Εὐδο-
κίαν και πολύ θα ήθελε να μάθῃ τὸνομά της δι'
ανταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· ο Θαλασσινός Ζω-
γράφος άσπάζεται τον Νεαρόν Ζωγράφον και
τον Ζωγράφον Παράδεισον, του όποιου άναμένει
έπιστολήν· ή Θεραπειάς των Μουσῶν πλη-
ροφορεῖ τον Νεαρόν Μουσικόν ότι εύχαρίστησε
θα τῷ εἴπῃ τάρχηά της δι' ανταλλαγῆς Μ. Μυ-
στικῶν και άναμένει το τετράδιόν σου· ή Ρο-
μαντικὴ Καρδία ζητεῖ άλληλογραφίαν με την
Καρδερίαν· το Φύρην Μίγδην ζητεῖ το δ-
νομα της Κυματιζούσης Θαλάσσης δι' ανταλ-
λαγῆς Μ. Μυστικῶν· ή Δέσποινα Κοσμο-
δάκη άσπάζεται την Ηλέκτραν Άναγνωστο-
πούλου και την έρωτᾷ αν την ένθυμῇται—οι έν
Κων]πόλει συνδρομηταί, φίλοι τοῦ Κόθρου, συγ-
χαίρουν αὐτόν δια το Βραβεϊόν του.

Μικρά Μυστικά έπιθυμοῦν να νταλλά-
ξουν :—ο Λεοπάρδαλις με την Λιωτοπούλαν·
—ή Βασίλεις της Ερήμον με την Μερεδεδνίαν,
Άηδόνα της Ερήμου και Γιάννην Άγιάννην·
—ή Άρωματώδης Προή με το Ίον τοῦ Α·
γροῦ. Θεραπειάς των Μουσῶν και Λουδοβί-
κοῦ Βουνοῦ·—ο Α'πόγονος τοῦ Νέστορος με
την Χαλιμᾶν, Κοραλίαν Μασσαί και Νευρο-
σπαστον·—ή Πενθοσσα Καρδία με την Κο-
μψιδαν της Ζωῆς, Έξουπον Βλάκα και Νεα-
ράν Φιλοσοφόν·—ή Πειρατικὴ Άδρα με τον
Νικόλαον Δεκαβάλλαν, Όμικλήν της Άγ-
γίλλας και Φιλέρην τοῦ Ίον·—ο Κοκουρόκος
με τον Έξουπον Βλάκα, Ζωγράφον Παρά-
δεισον και Ίπποτην των Άνέμων·—το Έλ-

ληνεκόν Έδαφος με τον Νεαρόν Κερκυραϊόν
και Χαριτωμένην Μουρίταν·—το Στήριγμα
της Μητρός με την Καλλιφώνον Άρσακειάδα·
ή Άργυρά Συρίκτρα με τον Σέλεκτον τοῦ Κε-
ραυνόν. Βράχον της Νυκτός και Ναυαρόν
Καρδίαν·—ο Τριανταφυλλέσιος Κάμπος με
τον Άστέρα τοῦ Βέγα, Θεαμένην και Διοτρε-
φοπόσαν·—το Μερεδεδνίον Μπουκετάκι με
την Έρυθράν Καμέλιαν, Τριφύλλι και Μαρ-
μαρυγήν Άστέρος·—ή Πολύκα Μαζουρκα με
την Εὐδοκίαν Βραδύαν·—ο Έλπίτωρ με
την Χριστινάν Δεσσύλλα, Εὐώδες Ίον και Έλ-
ληνικόν Έδαφος·—το Άνήσυχον Πνεῦμα
με την Πικραμένην Καρδουλίαν, Άπόγονον
τοῦ Νέστορος και Φίγ· Μοῦ· Αἴ·—ο Διημ.
Κ. Φιλέρης με την Διοτρεφοπόσαν, Ναυ-
κλήρον Οδρλιγκερλήν και Ναυτοπούλαν της
Άνδρου·—ή Μαξιμουκόδ με τον Φίγ· Μοῦ·
Αἴ, "Ηλιον της Αὐγῆς, και Άδηφάγον
Στρουθοκάμηλην·—ο Μυστηριώδης με τας
Ζάννον (Ίουήνην, Ίουλίαν, Έλλην· και
Έδιθ)·—ή Όλοδαρθεσ Νεραϊδες με το Έμμα
της Σαλαμίνας και Κάμπερ Σύλβα·—ο Τρο-
μερὴς Γίγας με την Σπαρτιάτιδα Σειλιονίδα·
—ή Μόσσα τοῦ Χοροῦ με την Πριγκίπισσαν
τοῦ Άχινού. Κυματίζουσαν Θαλάσσαν και
Άκτινα Ήλλο (Άθηνών)·—ή Καλλιόπη
Σ. Μιχαλακοπούλου με την Νεαράν Καλλι-
τέχνηδα, Αἴλουρον και Ταυγέτην·—ή Τσού-
χτρα με την Μελαγχροῖν ή Έλληνίδα, Διο-
τρεφοπόσαν και Ίατρον των Συνδρομητῶν·
ή Μικρούλα Πατρινιά με τον Άφρικανόν,
Είλικρινή Φιλίαν και Καρδίαν Μουσικήν·—
ή Είλικρινὴς Φιλία με την Αὐτοκράτειραν
Εὐδοκίαν και Κομψιδαν της Ζωῆς·—ο Πει-
ρασμένος Καρραρίας με την Άργυράν Πα-
νσελίαν, Φεγγερόλην Αὐγούλαν και Κομψο-
διαν της Ζωῆς·—ή Διοτρεφοπόσσα με την
Βελσφόρον Άρτεμιν, Άστέρα τοῦ Βέγα και
Λεωντίτικο Κεράσι·—ο Ίωάννης Στεφάνου
με την Ναυτοπούλαν, Ροδοφυομένην Δύσιν
και Μελαγχροῖν ή Έλληνίδα·—το Ζοφερόν
Νέφος με τον Μικρόν Παντίσαν, Χιονοσκε-
πή Δίρφην και Βοσκοπούλαν της Δίρφης·—ή
Έρυθρά Καμέλιαν με την Καλλιφώνον Άρ-
σακειάδα, Μερεδεδνίον Μπουκετάκι και
Άργυράν Συρίκτρα·—το Ψάρι της Επράς
με Όλβιν τοῦ Γρίπια, Ταυγέτην και Άνε-
μώνην·—ο Μικρός Γυμνασιόπαις με τον
Άρχιναυαρχον Θεμιστοκλέα, Έρυθράν Κα-
μέλιαν και Αὐγερινόν·—ή Ισμηλιώτισσα
με την Κυματίζουσαν Θαλάσσαν, Φθινοπω-
νήν Νύκτα και Μικράν Φιλοπερίεργον·—ο
Έλπίτωρ με το Κυκλάμιον της Ζακύνθου,
Έλένην Ρούφον και Μαγεμένον Αἴλλον·—ο
Όρίων με την Άνδαλουσίαν, Ζουλέικα, Η-
μερον Περιστεράν και Ρομπινίαν Ζορμπά·
—ή Ταυγέτη με το Μερεδεδνίον Μπουκετάκι,
Μερεδεδνίαν και Τριφύλλι·—ο Ναύτης τοῦ
Εῤείνου με τον Νεσταλγόν Έλληνα, Νεα-
ρόν Ζωγράφον και Φιλοσοφόν τοῦ Εῤείνου.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλα-
σις προς τους φίλους της: Μέλι τοῦ Τριητέου
(εις το προσεχές)· Έθινκόν Τριον (ήσυχαι)
Ροδοστεφανομένην Δύσιν (και τας λοιπὰς. . .
πρωταπριλιάτικας)· Έσμεράλδαν (πού παρ' ο-
λίγον να πιασθῇ τῇ γάκῃ της ψευδίας)· Τρι-
φύλλι (όλα τα έπιστευσαν)· Ίον τοῦ Άγροῦ
(και τα ιδικά σου)· Πενθοσαν Καρδίαν (βε-
βαίως μεγάλη ή άπόλεια· αλλά δεν άπολείπει
τον κύκλον μας, και δεν την άναφέρω)· Σαρδα-
ναπαλον (καλά, καλά. . .)· Σοφίαν Γαρόζη
και Έλίαν Γενρίεζ, Αὐτοκράτειραν Εὐ-
δοκίαν (εις την όποιαν ήρεσαν πολύ αι δημο-
σιευθεῖσαι άπαντήσεις των Μικρῶν Μυστικῶν)
Καρδίαν υπό Πέτραν (πολύ μ' εύχαρίστησεν
ή έπισκεψί σου εις το Μουσείον)· Κοραλίαν
Μασσαί, Αἴλιαν, Άνδαλουσίαν (και ο Γραμ-
ματοσυλλέκτης μου γράρει ότι θα έργασθῇ

